

Mál nr. 146/2015

**M
og
V v/ sjúkdómatryggingar.**

Ágreiningur um skerðingu bóta vegna upplýsingagjafar við töku vátryggingar.**Gögn.**

1. Málskot, mótttekið 14.4.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 29.4.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Með vátryggingarumsókn. dags. 20.1.2004, sótti M um sjúkdómatryggingu hjá V. Í umsókninni svaraði M neitandi spurningu um að hún reyki eða hún hafi reykt síðastliðna 12 mánuði áður en hún sótti um vátrygginguna. Í maí 2013 fékk M heilablæðingu og með skriflegri kröfu, dags. 12.11.2013, gerði hún kröfu um bætur úr vátryggingunni. Í bótakröfunni veitti M þær upplýsingar að hún hafi reykt 5 til 8 sígarettur á mánuði, í samtals 15 ár, en hafi hætt „inn á milli.“ Í sérstökum spurningalista um reykingavenjur, dags. 8.4.2014, kom fram að hún reyki og hafi byrjað að reykja árið 1992 og reyki 2-3 pakka á viku að meðaltali.

V viðurkenndi rétt M til bóta úr sjúkdómatryggingunni, en taldi, með vísan til þeirra upplýsinga sem komu fram í tengslum við bótakröfuna, að hún hafi ekki veitt rétt upplýsingar um reykingavenjur sínar við töku vátryggingarinnar. Af þeim sökum skerti V bæturnar við uppgjör 15.4.2014 um 29% eða sem nam mismuni á iðgjaldi sem M bar að greiða ef hún hefði veitt réttar upplýsingar við töku vátryggingarinnar og iðgjaldi því sem hún greiddi í raun. M hefur ekki sætt sig við þessa skerðingu bóta. Telur M sig hafa misskilið spurningar sem fyrir hana voru settar í tengslum við bótakröfuna, en reykingarvenjur hennar hafi verið þannig að hún hafi reykt með hléum og tólf mánuðina fyrir töku vátryggingarinnar í nóvember 2013 hafi hún t.d. ekki reykt.

Álit.

Í bótakröfu M 12.11.2013, svo og í hinum sérstaka spurningalista um reykingavenjur, kemur fram svo ekki verður um villst, að M hafi að einhverju leyti reykt næstliðið ár áður en hún sótti um sjúkdómatrygginguna hjá V í janúar 2004. Þykir ekki unnt að byggja á þeirri staðhæfingu M, sem fyrst getur í málskoti, að hún hafi ekki reykt í tólf mánuði fyrir töku vátryggingarinnar. Þykir því ljóst að hún hafi gefið rangar upplýsingar um reykingavenjur sína við töku vátryggingarinnar. Af því leiddi að iðgjöld voru ákveðin lægri en ella hefði orðið.

Skv. 2. og 3. mgr. 83. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 má félagið fella ábyrgð sína niður í heild eða að hluta ef vátryggingartaki hefur vanrækt upplýsingaskyldu sína í þeim mæli að ekki telst óverulegt, en við mat á ábyrgð félagsins skal litið til þess hvaða þýðingu vanrækslan hefur haft fyrir mat þess á áhættu, til þess hve sökin var mikil, með hvaða hætti vátryggingaratburður hefur orðið og til atvika að öðru leyti. Af þessu leiðir að V var rétt að skerða bætur hlutfallslega með þeim hætti sem það gerði við uppgjórið 15.4.2014 og að framan greinir. M á því ekki rétt á frekari bótum úr sjúkdómatryggingunni en V hefur þegar innt af hendi.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum úr sjúkdómatryggingu hjá V.

Reykjavík, 13. maí 2015.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.